

fessor Flensborg udviklet, den i § 41 Nr. 3 angivne Grund ikke dens Anvendelse i de Tilfælde, der høre under Nr. 2, og den Tillægsstraf, der ifølge samme skal finde Sted for de Menige, der findes i visse borgerlige Forbrydelser, synes at indeholde en unødvendig Haardhed, der især er fremtrædende, naar den almindelige Straf kun er ubetydelig, endog kun 5 Dages Fængsel paa Band og Brød. Ligeledes opstaaer der, som ogsaa det nævnte ærede Medlem af Udvalget har antydet, en synderlig Uoverensstemmelse i deres Behandling, som i Tjenesten have begaaet en saadan Forseelse, og deres, som inden de kom i Tjenesten eller under deres Permission have begaaet samme Forseelse endog i en meget betydeligere Grad. Det forekommer mig derfor fra enhver Side langt rettere aldeles at afskaffe Legemsrøvelser i Militairstaten, dog med de Undtagelser for unge Mennesker under 18 Aar, som de almindelige Love hjemle, saa og for Forseelser, der begaaes i Felten eller inden Skibsborde.

Som Følge af alt det Anførte er jeg enig med Assessor Flensborg i, at de forelagte Straffe og Disciplinarlove ikke egne sig til i deres nærværende Skikkelse at vedtages af Thinget.

Medundertegnede Dahl slutter mig i det Væsentlige til Assessor Flensborgs Ytringer om det Vanærende og Skadelige i legemlige Straffe, men skjøndt jeg saaledes vel ønsker dem afskaffede i Armeen og, saavidt muligt, paa Flaaden, tør jeg dog ikke alene af Hensyn hertil fraraade de forelagte Udkast. Jeg troer, at, om de vedtages som Love med de i Forslag bragte Forandringer, ville de virke ei Lidet til at indskrænke Anvendelsen af de legemlige Straffe.

Udvalgets øvrige Medlemmer erkende den humane Anskuelse, fra hvilken det dissentierende Votum er gaaet ud; men driste sig ikke til at slutte sig til det, da saavel Krigsministeren og Marineministeren som begge Generaudenturer, hvis Ytringer derover man har modtaget, have erklæret sig derimod, idet de antage, at Ret til at kunne anvende legemlige Straffe er nødvendig med Hensyn til Massen af Menige, ikke fordi de behøve hyppigt at anvendes i

sidste Krig, da omtrent 40,000 Mand vare i Felten, var det største Antal af Menige i 2den Klasse paa en vis Tid circa 100), men fordi de virke affrækkende ved deres Tilværelse og ved Exemplet. Den almindelige Anskuelse blandt Menigmand anseer ikke den legemlige Correction for at medføre saa stor Vanære, som det forestaaende Votum antager, og selv Lovgivningen knytter ikke dertil saa indgribende Følger i Fremtiden, som til Strafarbejde (Placat 29de Octbr. 1824). De, der ved egne Overtrædelser bringe sig i en saadan Stilling, at legemlig Straf kan anvendes paa dem, kunne i Regelen ikke henregnes blandt de ærefjære og skitsfølende Personer; forsaavidt derfra gives Undtagelser, maa Vedkommendes Byøde være stor i det Mindste fra det militaire Standpunkt, og de kunne efter Udkastet, ved senere godt Forhold, have sig fra den fornødrede Stilling, hvori de selv have bragt sig.

Lovudkastet bestemmer, at, for Nogen kan ansees med legemlig Straf, bør han have forskyldt, at nedfattes i de Meniges 2den Klasse, hvormed ikke er forbunden nogen Udsøndring under Tjenesten, men Udelukkelse fra at bære Cocarden og fra hæderlige Bestillinger. Imedens en Udsøndring i særskilte Afdelinger vilde medføre en uheldig gjensidig Paavirkning og væsentlige praktiske Vanskeligheder, have de fornævnte militaire Autoriteter erklæret, at ydre Adskillelsestegn ere nødvendige, forsaavidt Befalingsmændene mangle personligt Kjendskab til de Menige, og have viist sig virksomme ved Indflydelsen paa Vedkommendes Væresfølelse. Udvalgets Fleertal formener, at for den i Udkastet bestemte Nedsættelse i en anden Klasse af Menige kan anføres, at den indeholder en stadig Advarsel om at vise et saadant Forhold, at den Paagjældende ikke paadrager sig legemlig Straf, og tillige en stærk Tilskyndelse til ved et senere exemplarisk Forhold at gøre sig værdig til atter at hæves til 1ste Klasse og derved at blive lig sine Jævnlige.

Ved forestaaende Bemærkninger have vi nærmest havt for Øie saadanne Menige, som omhandles i Lovudkastets § 41 Nr. 3, som, efter flere Gange forud at være ansætte med Fængselsstraf, atter gøre sig skyldige til lige Straf, og om hvem det maa antages, at de